

Comarques

EL DIETARI

Ramon Iglesias

PERIODISTA

DISSABTE HOLA, BON DIA

24 Lluny queden aquells anys d'educació al poble. De petit, alguna vegada anava massa despatxat pel carrer i m'oblidava de saludar. Quan arribava a casa la mare em renyava perquè s'havia trobat la **Pepeta**, que li havia dit que tenia un fill antipàtic. Em passava sovint, encara que mai m'he considerat un maleducat arrogant, però sí un tímid despatxat.

Ara, en canvi, vençuda la timidesa, crec que m'he tornat un gran maleducat. Quan arribo al gimnàs –la primera activitat del dia–, entro i surto com si fos un pastor alemany. Només saludant els coneguts o recíprocs i movent-me per allà dins com un *blade runner*. Quan vaig començar a anar-hi, ja fa anys, m'esforçava a dir «bon dia», «hola», «a reveure» i a regalar mig somriure. Però ara m'he convertit en un rot, com anomenava l'àvia la gent antipàtica. Possiblement cansat de falta de reciprocitat.

El gimnàs és un lloc ple de dones i homes aïllats del món amb auriculars cada vegada més grotescos. Un espai ple d'èssers hieràtics. Ells i el seu objectiu: combatre els quilos, cisellar múscle o entretenir-se. Ara fins i tot ha aparegut una nova espècie que entrenen encaputxats com si fossin delinqüents. No se'ls veu la cara. A vegades em penso que vindran per darrere amb una navalla i em punxaran un ronyó. Avui estava amb una màquina diabòlica per fer cames i una tia em mirava amb cara de Nikita perquè la volia ella (la màquina). Quasi li cedeixo per por que tregui una pistola de sota la malla de colors. Per suposat era més musculosa que jo.

La gent amb més edat és la més simpàtica i educada. Com més joves, pitjor. No és una regla de tres però sol coincidir. Sospito que alguns joves han perdut la facultat de la parla. Només els sento emetre sons esgarrifosos quan aixequen pes. Sovint m'entretinc observant-los i intentant desxifrar els seus estranys tatuatges. Encara no he descobert el significat de cap. Però això és una altra història. Un altre dia parlaré d'hàbits al vestidor, al qual només entro a deixar i a buscar l'anorak perquè em fan basarda.

DIUMENGE DOLÇ OCELL DE JOVENTUT

25 Ensopego pel carrer amb un grupet d'unes 10 persones que reivindiquen Tabarnia i que onegen ensenyes estranyes. Què és Tabarnia? No és res més que allò que se li vulgui reconèixer, com passa amb totes les entelèquies. Per tant, disposarà de la màxima reconeixença per part de molts mitjans, que han descobert que humiliant i embrutant la identitat catalana els subvencionen i, en alguns casos, els creix l'audiència.

Els inspiradors tabarnesos no busquen únicament contraposar el seu ideal unionista amb l'independentista, sinó que adoren la provocació i la confrontació. Queda palès amb la tria del seu president, que és un antic actor còmic que va tenir una certa notorietat en el passat i que, com l'**Alexandra del Lago de Dolç ocell de joventut**, no ha pogut suportar que s'apaguessin els focus i la decadència.

DILLUNS VOLANT DAMUNT DEL CUCUT

26 El futur govern de Catalunya és com una operació quàntica. Un govern poblat d'òrgans i laberints, aquí i a Brussel·les, amb tres presidents amb funcions difuses. Una endevinalla, dins d'un enigma, envoltat d'un misteri; quan en temps espesos el que millor funciona és fer-ho tot senzill i comprensible.

Si **Carles Puigdemont** no pot ser investit, com ja se sabia des de la seva marxa a Brussel·les, el més senzill és investir un president executiu lliure de càrregues judicials que signi un contracte polític, però particular i fora de l'abast del 155, que el comprometi a complir les atribucions que els partits sobiranistes decideixin atorgar al president Puigdemont.

«Els inspiradors tabarnesos no busquen contraposar l'unionisme amb l'independentisme, sinó que adoren la confrontació»

Tants òrgans a Brussel·les amb noms altisonants i amb multitud d'atribucions decoratives és portar el país a fer un vol per damunt del niu del cucut.

DIMARTS INTERÈS GENERAL

27 Comença el judici contra els activistes de Felines per haver intentat impedir la construcció de la MAT. L'autopista elèctrica és avui una espantosa visió que industrialitza el seu paisatge empordanès amb una gegantina teranyina metàl·lica que permet traficar grans quantitats d'energia.

Durant 15 anys els lobbys elèctrics i empresarials van intentar atraure l'opinió pública al seu favor, fent creure que la MAT era indispensable per a l'evolució econòmica de les comarques de Girona i per a la seguretat del subministrament a la Costa Brava. No van acabar de convèncer. Mai van demostrar aquesta necessitat, malgrat que van crear un ambient de psicosis sobre possibles grans apagades els estius. Mai va passar.

Però malgrat no convèncer, una vegada més, el poder econòmic i polític es va imposar utilitzant el trampós concepte anomenat interès general. Interès general de qui? Interès general seria acabar amb la contaminació, amb la corrupció, amb la gana i la pobresa. Això altre és diu interès del poder.

DIMECRES L'ANIVERSARI I LA POR

28 Observo la imatge de policies i guàrdies civils uniformats, tancats al fred rebedor de l'antic banc d'Espanya de Girona –la plaça de toros, que li diuen–, convertit en una freda, sobredimensionada i insubstancial subdelegació del govern. Durant les setmanes del terror d'octubre, va estar encerclat per una multitud de fosques i amenaçadores furgonetes policials. Desconec si protegien res o si era una de les bases des d'on enviaven agents a caçar independentistes.

Les institucions locals i les catalanes han donat l'esquena a aquest acte que s'hi feia avui per celebrar el 194è aniversari de la Policia Nacional. Quin sentit té celebrar un número tan poc rodó? Normalment es commemoren els 50, potser els 80 i per suposat un centenari. Però 194!

Aquesta imatge de desolació i fredor institucional em suggereix una altra pregunta: com ha d'afrontar el futur una policia detestada per una part tan important de la població? Utilitzant per sempre

més la por?

DIJOUS SOMNI EUROPEU

1 Una nit de diumenge de març de 1997 vaig anar a Capmany, alertat per una font de l'hospital de Figueres que m'havia advertit d'un accident amb molts morts. En arribar-hi, em va colpejar una imatge dolorosa, com si m'haguessin rascat els ulls amb paper de vidre. Un camió accidentat i un munt de cossos tapats i, sobretot, molta sang per tot arreu.

Eren els cadàvers d'onze immigrants que viatjaven amagats dins del camió accidentat que transportava ampolles de colònia. Una màfia de tràfic de persones els havia amagat entre les ampolles de vidre, cobrant-los per traslladar-los fins al somni europeu, possiblement el miratge més fals del planeta. Encara recordo com em tremolava la llibreta i la veu quan feia cròniques nocturnes a la ràdio.

Aquell dia vam descobrir tràgicament el tràfic d'immigrants per carretera i vam començar a utilitzar termes com camió pastera. Durant els anys posteriors, es van succeir iniciatives parlamentàries, investigacions, grans declaracions i homenatges.

Avui lleigeixo: localitzats a Capmany 5 africans que un camioner va abandonar en una àrea de descans de l'autopista. Resulta que en un mes han detectat 39 casos similars. Desconec si són polissons o una altra cosa, però em pregunto que hem fet com a societat 21 anys després d'aquella nit en què 11 persones, buscant una vida europea, van morir esclafats per palets i tallats per vidres.

DIVENDRES EL CIRC DELS RETRETS

2 S'ha celebrat a Girona amb notable èxit el Festival Internacional del Circ. Però sobretot s'ha pogut fer sense polèmiques ni grans retrets, cosa que havia estat impossible durant les anteriors edicions a Figueres, on qualsevol activitat que s'hi fa va sempre acompanyada de picabaralles polítiques i esgotadores polèmiques locals.

No em cansaré de repetir que Figueres sempre ha estat una ciutat antropòfaga. Fins al punt que, un any després que Girona els robés un dels certàmens de més èxit que tenia, encara avui continuen ballant-se per una vella subvenció concedida a l'esmentat festival. I mentrestant a Girona: senyores i senyors, nens i nenes, passeu i admireu l'espectacle més gran del món.

Nova guia sobre l'art a la comarca del Ripollès

► «Quaderns de la Revista de Girona» recull les activitats artístiques entre els segles XIX i XXI

DdG RIPOLL

► «Quaderns de la Revista de Girona» publica una nova guia centrada en l'art del Ripollès que es va presentar divendres al Palau de l'Abadia de Sant Joan de les

Abadesses.

La guia, escrita per Eusebi Puigdemunt, pretén donar a conèixer les activitats artístiques de la comarca del Ripollès al llarg dels segles XIX i XX i els primers anys del XXI amb una mirada integral i directa a la història de l'art viscuda en aquesta comarca, a l'activitat artística que hi ha hagut i a la que encara està en voga avui en dia.

Al llarg de tots els números publicats, la col·lecció ha fet un in-

tens recorregut per la geografia, la cultura i la història de les terres gironines a partir de dues línies de publicació: les monografies locals (estudis sobre el passat i el present de pobles i ciutats) i les guies (dedicades a qüestions d'abast general).

El llibre

La guia *Art i artistes del Ripollès* apropa el lector a la realitat artística viscuda a la comarca del Ri-

pollès des de la segona meitat del segle XIX, quan molts pintors, curiosos i esperonats alhora per la pràctica excursionista, visitaven el Ripollès i deixaven constància del que hi veien amb els seus paisatges. A partir d'aquesta premissa, l'autor del quadern va desgranant tots aquells aspectes relacionats amb la pràctica artística en aquestes comarques, des de donar a conèixer els noms dels artistes, fins a explicar la literatura, els centres

culturals, les arts gràfiques i l'arquitectura que hi estan vinculats.

La presentació va anar a càrrec del vicepresident de la Diputació de Girona, Albert Piñeira; de Montserrat Tallant, regidora de Cultura de Sant Joan de les Abadesses; representants de Caixa-Bank, de la directora de «Quaderns de la Revista de Girona», de l'historiador de l'art Joan Sala, i d'Eusebi Puigdemunt, autor del llibre.